buiten dienst

أيام الغضب

anarchistische krant • 1 maart 2011 • nr. 14 • nederlandstalige versie

dit is een ontsnapping →

dat is een vuur en conflict met de cipiers

127 kussen aan de gerevolteerden overal

De beelden van in opstand komende mensen in het gesloten centrum die even later op internet verschenen of nog altijd in de hoofden moeten zitten van diegenen die het allemaal hebben meegemaakt, doen me denken aan een schreeuw, lang en hees en trillend in de koude februarilucht.

Op 20 januari verzamelen er zich een 50-tal mensen voor het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel (gevangenis voor mensen zonder papieren). Eén van de aanleidingen van deze samenkomst was de mishandeling van een jonge man in het cachot door vier cipiers, en de afranseling van twee mannen die geprobeerd hadden om over de omheining heen hun weg naar buiten te vinden. Anderen gingen daarop in hongerstaking en riepen mensen buiten op om te reageren.

Wat er daarna gebeurde hebben de meesten waarschijnlijk al gehoord. Binnen begonnen de mensen hun gevangenis kapot te slaan, brand te stichten en op het dak te klimmen. Tegelijkertijd is het iemand gelukt om, met de hulp van de mensen van buiten, over de hekken heen te ontsnappen. Waarschijnlijk heeft deze gebeurtenis de verbeelding van velen, aanwezigen en niet-aanwezigen, toch wel even overstegen. Niet omdat een onrustig hart niet altijd van zoiets zou kunnen dromen, of omdat het nooit eerder gebeurd zou zijn...

Maar omdat de wereld soms gewoonweg anders in elkaar kan zitten dan we denken, omdat we overrompeld worden door de oncontroleerbaarheid van een situatie, of gewoon omdat een opstand vaak alle deuren en ramen krachtig uit hun scharnieren trapt, die in ons hoofd misschien al lang vastgeroest of dichtgenageld waren. Is het ook niet zo dat de kracht en vastberadenheid van al die revoltes, die zich nu toch in een redelijk groot deel van de wereld blijven opstapelen, ons tot op een zeker punt gewoonweg versteld hebben doen staan? Met rode wangen kijkend naar de verspreiding ervan, voelden we maar al te goed hoe verkrampt onze lichamen zijn geworden door al die tijd van koude en hoeveel moeite het ons zelfs kan kosten om naar het vuur toe te bewegen, en ons eraan te verwarmen. Strompelend, niet wetend hoe de stijve benen te gebruiken.

Maar door een opstand zoals die in het kamp in Steenokkerzeel hebben we ook opnieuw kunnen beseffen dat een bepaalde mengeling van woede, liefde en moed genoeg kan zijn om de anders zo onoverbrugbaar lijkende afstanden, in het leven geroepen door dingen als nationalisme, religie, angst en macht, tot een armlengte herleid kunnen worden. En dat die momenten waarop mensen voor zichzelf opstaan niet iets moeten zijn waarnaar we enkel vanuit de verte kunnen kijken, maar iets dat iedereen kan leven. Vandaag en morgen.

edito

Vandaag luisteren we gespannen naar de berichten over de oproerige gebeurtenissen in de Arabische wereld. Zoals we dat in 2008 deden, toen Griekenland in brand stond na de politiemoord op een jonge anarchist. Zoals in 2005, toen de Franse banlieues in rellen uitbraken. Ze toveren een glimlach op ons gezicht, deze mensen in opstand, zoals elk ander bericht over mensen die revolteren: in de gevangenis, in de gesloten centra, in de wijken.

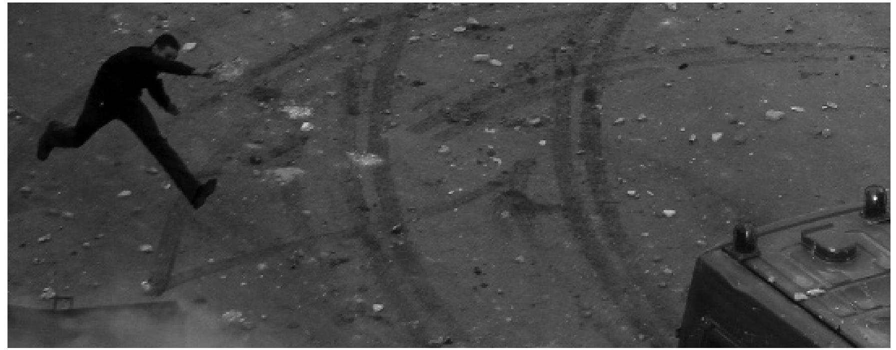
Mensen die strijden, iets van overal en alle tijden. En toch wordt het telkens weer vergeten dat het beter is om te proberen, dan gevangen te blijven in je situatie, dat het mogelijk is om te strijden. Vergeten, omdat de staat mensen de bak indraait, deporteert of doodt. Omdat de staat kleine toegevingen doet om de mensen te kalmeren. Omdat er dagelijks rotzooi in onze strot geramd wordt over hoe goed het wel niet is om gehoorzaam te zijn. Omdat we soms niet meer weten waar te beginnen en dan maar helemaal niet beginnen. Omdat we de getuigenissen over rellen, opstanden en revoluties niet in leven houden. Als het niet meer op de TV komt, dan wordt het vergeten. Maar bestaat er een mooier onderwerp om over te praten, bestaat er leuker nieuws om te verspreiden dan de berichten over mensen die ervoor gekozen hebben om zich niet meer te laten doen?

Wij willen hierover praten, over mensen die strijden, en over onze strijd. Opdat deze verhalen inspiratie, moed en ideeën zouden kunnen geven aan iedereen die staat te trappelen van ongeduld. Opdat we, ondanks alles, het *waarom* van onze revolte leven willen blijven inblazen.

Het is niet voorbij, integendeel!

De wind van revolte blijft krachtig waaien doorheen de Arabische wereld en elders

De opstanden in Tunesië en Egypte lijken de revolterenden in vele andere landen van de wereld te inspireren. Van Algerije tot Bahrein, van Iran tot Libië, van Jemen tot Syrië komen duizenden mensen op straat, worden ontketenen massale stakingen op de werkplaatsen, vallen de ordediensten aan, gaan over tot het plunderen of in brand steken van de gebouwen van de statelijke en economische macht. Er waait een wind van revolte door deze landen; een wind die moed geeft, een wind die de boodschap meedraagt dat geen enkel regime, hoe autoritair ook, onkwetsbaar is. Dat geen enkele ellende, geen enkele onderdrukking ooit beschut zal zijn tegen een verwoestende sociale storm.

We zouden niet kunnen voorspellen in welke richting deze stormen gaan waaien, maar het is zeker dat tijdens zulke opstandige momenten, op z'n minst', *alles in open lucht naar buiten komt*. De tegenstellingen springen in het oog van allen, een regime dat ineenstort zal tonen dat achter een overwonnen onderdrukking er een andere schuilgaat. Sommige opstandelingen denken misschien dat het heil zal komen van een democratisch regime dat zonder twijfel de sociale ongelijkheden en de uitbuiting zal verderzetten. Anderen denken dat de moment gekomen is om met de nationale vlaggen te gaan zwaaien, vergeten zo dat de armen nooit een vaderland zullen hebben en verdoezelen dat elk nationalisme altijd zal leiden tot slachtpartijen, interneringskampen voor 'de anderen' en oorlogen. Nog anderen willen misschien een islamitisch regime invoeren en iedereen onderwerpen aan de wrede sharia die alle vrijheid zal verstikken, op een nog meer verraderlijke manier dan de huidige autoritaire regimes.

Maar dat is niet alles. Vele mensen komen in opstand gewoon omdat er ze er genoeg van hebben. Ze hebben er genoeg van om onderdrukt en gemuilkorfd te worden; ze hebben er genoeg van om arm te zijn en overgeleverd te zijn aan bazen; ze hebben er genoeg van om te leven in ellendige omstandigheden zonder geluk, zonder droom. Deze "*nee*" is zeker slechts een begin; maar het is een *nee* die de weg vrijmaakt, en misschien ook wel voor, zoals we reeds kunnen lezen in getuigenissen van opstandelingen, ervaringen van een totaal andere soort dan democratie, religie, nationalisme en geld. Ervaringen met vormen van *zelf-organisatie* onder de betrokken mensen buiten elke Staat om; van *solidariteit* en *wederzijdse hulp* onder mensen buiten elke kapitalistische uitbuiting om; van *bevrijding* uit de vastgeroeste of opgelegde sociale rollen tussen man en vrouw, tussen ouders en kinderen, tussen eerbiedwaardige wijzen en verachte arbeiders. En dat jaagt niet alleen de machthebbers angst aan, maar ook de aspirant-machthebbers: het maakt hen bang dat de opstandelingen zouden ervaren en zich bewust zouden worden *dat ze geen enkele machthebber nodig hebben*, oud of nieuw, corrupt of 'eerlijk', dictatoriaal of 'verkozen'. Dat alle macht, dat elke baas hen altijd zal belemmeren om een vrij leven te leiden, om zich vrijelijk onderling te organiseren. Dit spook van vrijheid, die haar schoonheid en mogelijkheid toont tijdens deze momenten van revolte, doet allen die de macht willen behouden of veroveren, sidderen van angst.

Nu, laten ook wij dit spook van de vrijheid verwelkomen; laten we de mentale grenzen tussen een *hier* en een *ginder* die we in onze hoofden opgetrokken hebben vernietigen. Laten we durven om luid en krachtig te roepen dat wij geen vaderland hebben, dat we geen enkele regering willen. Dat we niet alleen de ambassadeurs van die oproerige Arabische landen zullen verjagen uit hun villa's in Brussel, maar dat we ook alle politiekers, alle bazen uit hun zetels zullen jagen. Niet om op onze beurt plaats te nemen, maar om ze voor altijd te vernietigen. De beste steun, de beste solidariteit met de opstanden in de Arabische wereld is om hier een weg te banen voor de bevrijdende revolte.

جميلة كابتسامة المتمردين

Rechtbanken in de fik

Tijdens de opstand in Tunesië staken de opstandelingen 14 rechtbanken in brand. Ook verschillende gevangenissen zijn nog steeds buiten werking na aanvallen en opstanden. De nieuwe orde begint zich te vestigen, en één van de eerste bekommernissen van de Tunesische minister van Binnenlandse Zaken is uiteraard om het repressieve apparaat te herstellen. Hij “rekent daarvoor op de financiële steun en hulp van de Europese Unie” die zeker niet zal weigeren om een andere Staat die zichzelf de middelen wil geven om de bevolking onder de knoet te houden te hulp te schieten. Daarenboven heeft de minister alle rechters van het regime van de gevluchte dictator Ben Ali gerehabiliteerd; die zitten allemaal terug op hun postjes.

Barricades openen de weg

In Algerije is de stad Akbou één van de meest intense punten van de aan de gang zijnde rellen. De vonk was de beslissing van de politieprefect om 495 sociale woningen te ontruimen die sinds januari bezet worden door vele families. Die hebben zich niet laten doen en met stenen, barricades en molotovcocktails weerstand geboden aan de ordediensten. Momenteel zijn de woningen nog altijd bezet. Ondanks de oproepen tot kalmte van de “wijzen van de gemeenschap” blijven de rellen doorgaan en zich uitbreiden naar verschillende zone’s van de stad. Op de belangrijke verbindingsweg RN26A tussen Vgayet en Tizi-Ouzou werden barricades opgeworpen waardoor het economische verkeer werd lamgelegd. Zulke blokkades zijn trouwens ook in de rest van het land (Naciria, El Harrouch, Sidi Amar, Bordj Menaïel, Tazmalt) een erg verspreide praktijk. De barricades leiden bijna altijd tot zware confrontaties tussen de opstandelingen en de ordediensten die nadien worden voortgezet in de wijken. Zo slagen de opstandelingen erin om het monopolie op de ruimte te ontrukken aan de ordediensten. Ze kiezen hun strijdterreinen zelf en vermijden zo om in de valstrik te trappen van een gecentraliseerde botsing op een gunstig terrein voor de ordediensten.

Democratie of niet, het is het uur van de revolte

In het zuiden van Irak kwamen in verschillende steden honderden betogers op straat om te protesteren tegen de ellendige levensomstandigheden. Alle betogingen zijn uitgemond op rellen met de ordediensten van de “jonge Iraakse democratie” die werd opgericht na de invasie van de Westerse troepen. Daarenboven werden tijdens en na de rellen verschillende overheidsgebouwen in brand gestoken. Sinds enige tijd begint de spanning naar een sociale strijd (stakingen in de fabrieken, betogingen die niet door de Staat noch door de islamisten gecontroleerd worden,...) terug aan kracht te winnen in Irak, een land dat verscheurd is door een militaire bezetting, een politiedemocratie en een oorlog die de islamisten deels tegen de bezetting voeren, maar ook tegen de Iraakse bevolking zelf om hen het islamisme op te leggen. De Staat poogde de woedende betogers af te kopen door hen jaarlijks een aantal watt gratis elektriciteit te beloven.

Waar de mensen in opstand komen, wordt de schaduw van de autoriteit teruggedrongen

In Libië, ondanks de pogingen van het Kadhafi-regime om de revolte onmiddellijk en brutaal de kop in te drukken, is de revolte vanuit de oostelijke steden Benghazi en Al-Baïda doorgedrongen tot de hoofdstad Tripoli. Het dodental van de gewapende confrontaties tussen ordediensten en opstandelingen telt men per honderd. Ook proberen milities betaald door het regime elke poging tot revolte de kop in te drukken met terreur. Tegelijkertijd met de rellen in de straat, brak in de gevangenis van Benghazi een opstand uit. Niet alleen werd een groot deel van de gevangenis verwoest, maar ook slaagden vele gevangenen erin om te ontsnappen. Een groot deel van deze gevangenen zou zich onmiddellijk aangesloten hebben bij de opstandelingen, en samen gingen ze over tot het in brand steken van vele gebouwen van de overheersing, waaronder het kantoor van de hoofdprocureur, een politiekantoor en enkele banken. Later werden ook legerkazernes vernield en meer gevangenen bevrijd.

Een akkoord? Nee, bedankt!

Vragen over het conflict rondom het interprofessioneel akkoord

Het zoveelste akkoord dat de werknemers dieper in de miserie duwt. Nu noemt het interprofessioneel akkoord, morgen zal het weer een andere naam hebben. De vakbonden roepen op tot stakingsdagen waardoor er al duizenden mensen op straat kwamen en stakingspiketten werden opgericht. Maar wat willen al deze mensen? Hier ga ik niet over speculeren. Mijn vraag is of eender welk akkoord ons ooit ten goede komt? Of juist onze ellende verankert...

Als ik eerlijk ben, krijg ik altijd een grijns op mijn gezicht als ik hoor over stakingen. Zeker als ze de normaliteit op hun kop zetten. Maar ook wordt ik ongelukkig van de eisen die naar voor geschoven worden door de mensen die aan het protesteren zijn. De waan dat er een akkoord kan gemaakt worden tussen armen en rijken, werkgevers en werknemers, het volk en de staat. Zolang mensen toegevingen vragen aan de heersende groep, of vragen dat ze minder hard slaan, zonder ooit harder terug te slaan, zullen zij altijd tot de uitgebuiten horen en zal de situatie nooit veranderen. Zolang de bedelaar blijft bedelen, zal hij bedelaar blijven.

Ook zou ik graag even de vakbond in vraag willen stellen. Dat men vroeger in de vakbonden de grote redder heeft gezien, is misschien enigszins begrijpelijk. Er was ook een zekere strijdvaardigheid en bepaalde doelen werden bereikt. Later werd toch maar al te duidelijk dat de vakbondsstrijd nooit echt iets zou veranderen, integendeel zelfs. Maar nu is de functie van de vakbond gewoon steeds belachelijker. Strijdvaardig stelt ze zich alvast niet op, integendeel. Ze gedraagt zich als buffer, tussen arm en rijk. Ze zorgt ervoor dat rijken niet “te boertige” dingen doen. En visa versa zorgt ze ervoor dat het protest binnen de baantjes geleid wordt. En proberen ze de protesten te kanaliseren. Door dagen van actie aan te kondigen, en zo te beslissen wanneer en hoe er geprotesteerd wordt en ook wanneer niet. En dat lukt hen in veel gevallen ook.

Nee, voor mij is het duidelijk! Er kan geen vrede zijn tussen arm en rijk. Een akkoord zal onze miserie verankeren, en de weg naar vrijheid steeds bemoeilijken. Maar ik wil hier niet elke schreeuw van protest de grond in deuken. Ik hoop dat mensen snel door hebben dat als ze willen dat er iets verandert, ze het zelf zullen moeten doen. En het niet overlaten aan vakbonden of partijen die allemaal hetzelfde machtsspelletjes spelen. Dat mensen het initiatief in eigen handen nemen en zelf de middelen en methodes van strijd bepalen.

Er kan geen akkoord zijn met de vijand! Kijk naar wat er in Frankrijk gebeurd is rond de pensioenen. Grote betogingen, stakingspiketten, heel het land leek lam te liggen. Toen het conflict uitdoofde, is de nieuwe pensioensregeling gewoon doorgevoerd Er bestaat alleen maar de waan dat er compromissen gesloten kunnen worden. Als het echt nodig is dan zullen ze het zo in onze strot rammen.

Enkele episodes uit het conflict rondom het interprofessionneel akkoord

30 januari • In Charleroi leggen stakingen een groot deel van de industriële en handelssector plat. Meerdere supermarkten en industriezone’s worden geblokkeerd door stakingspiketten. Op andere plaatsen in Wallonië breken in een aantal bedrijven stakingen uit; er vinden eveneens een aantal blokkades plaats.

4 februari • Tijdens de twee actiedag, wordt vooral Vlaams-Brabant getroffen. Alle industrie rond Tubize en Nijvel ligt lam. In andere Waalse steden wordt de toegang tot supermarkten en industriezone’s geblokkeerd door piketten.

11 februari • Een groot deel van de economie in het industriële bassin van Charleroi wordt geblokkeerd door stakingspiketten. Voor de eerste keer sinds het begin van het conflict, schiet ook de bouwsector in actie: vele werven liggen lam, alle grote betoncentrales worden geblokkeerd. Ook blokkeren piketten de toegang tot een aantal administraties zoals de Waalse VDAB, de RVA en het OCMW.

18 februari • Een groot deel van de economische activiteit in het Luikse wordt lamgelegd door stakingen en piketten. In het bijzonder de staalarbeiders spannen zich in om de strategische toegangen tot industriezone’s te blokkeren. Er vindt eveens een betoging plaats van 8000 mensen. Ook in Verviers wordt de grootste industriezone tijdelijk geblokkeerd, net zoals de toegang tot de kerncentrale van Tihange waardoor de werknemers de centrale niet binnenkonden. In Nijvel blokkeert een betoging van 400 mensen een tijdlang de belangrijke verkeersader van de E19 waarna ze door de straten van Nijvel trekken. In Brussel bezetten 300 mensen enkele uren het gebouw van het Belgisch Verbond der Ondernemers (VBO). In Antwerpen antwoorden zo’n 2000 mensen op de betogingsoproep van de socialistische vakbond; een staking daar legt ook een groot deel van het openbaar vervoer plat.

Een nieuwe militaire basis aan de rand van Brussel

Al jarenlang is de stad Brussel gastheer van het hoofdkwartier van de internationale militaire alliantie NAVO. Toen er geruchten opdoken dat de NAVO de onveiligheid en slechte infrastructuur in het Brusselse niet meer zag zitten, kwam de Belgische regering onmiddellijk op de proppen met niet minder dan een half miljard euro voor de bouw van een nieuw hoofdkwartier voor de NAVO van maar liefst 250.000 m². Cadeau aan deze militaire organisatie die al tientallen oorlogen gevoerd heeft (van ex-Joegoslavië tot Afghanistan) in naam van de democratie en de internationale veiligheid. De NAVO, net zoals elk leger en militaire organisatie, is een machine die dood en verwoesting zaait, steden platbombardeert, hele gebieden en bevolkingen onder militaire controle plaatst.

Overal in de wereld kom je de NAVO tegen. Haar militaire basissen werden in tientallen landen strategisch neergepoot; haar kernraketten staan verdoken opgesteld op het hele Europese territorium (in België bevinden die zich naar alle waarschijnlijkheid op de militaire basis van Kleine Brogel). Maar de NAVO bereidt zich ook voor op meer ‘moderne’ taken. In recente documenten spreekt ze bijvooorbeeld over de ontwikkeling van nieuwe strategieën en legereenheden om te interveniëren tegen rellen in de Europese steden, want op hoog niveau wordt er gevreesd voor een alsmaar groeiende ontevredenheid bij de armere lagen van de Europese bevolking.

Wat zal dat betekenen, dat nieuwe NAVO-hoofdkwartier in Brussel, het grootste immobiliënproject ooit in Brussel, zo jubelden de bouwfirma’s en waar 4500 functionarissen zullen werken, zo jubelde de eerste minister?
Ten eerste de verregaande militarisering van een zoveelste deel van Brussel, dat volledig onder militair regime zal geplaatst worden, waar niemand van ons een voet zal kunnen zetten. Die militarisering van het terrein gaat ook verder dan het hoofdkwartier zelf: van de wijk errond die volledig onder videobewaking zal geplaatst worden tot het onophoudelijke komen en gaan van militairen, al dan niet in uniform.
Ten tweede een zoveelste stap in de consolidatie van deze militaire organisatie die een nog vastere voet aan de grond zal krijgen in Brussel. Vanuit de bunkers en kantoren van haar hoofdkwartier hier zullen militaire operaties overal in de wereld gepland en georganiseerd worden.
Ten derde wederom de klassieke verstrengeling tussen de ‘civiele’ en ‘militaire’ structuren die elkaar wederzijds aanvullen. Van de bedrijven die geld zullen opscheppen met de bouw van dit hoofdkwartier van de dood, tot de cateringfirma’s die de militairen zullen voeden, van de Belgische Staat die het militaire uniform verwelkomd als een extra-bescherming tegen de moeilijk controleerbare jungle van Brussel tot allerhande geheime diensten die extra bewegingsruimte zullen krijgen dankzij dit nieuwe hoofdkwartier.

Dat zijn misschien enkele van de redenen die ons aansporen tot een strijd tegen dit nieuwe hoofdkwartier, maar de dieperliggende redenen sporen ons nog veel meer aan. Want wij zijn gekant tegen alle oorlogen die de Staten en militaire organisaties voeren, die duizenden doden op hun conto hebben staan om de politieke en economische belangen van de kapitalistische koplopers veilig te stellen. Wij zijn tegen alle vormen van militarisering, van militarisme.

Betekent het feit dat wij tegen oorlog zijn, dat we ons slechts vreedzaam willen verzetten? Hoegenaamd niet! Er is een wereld van verschil tussen degenen die geweld gebruiken om anderen te knechten, te onderwerpen en te onderdrukken en degenen die geweld gebruiken om de verknechting, de onderwerping en de onderdrukking te bekampen. Wij zijn dus zeker niet geweldloos.

Maar hoe zou het mogelijk zijn om een monster als de NAVO aan te vallen, een monster dat tot aan de tanden gewapend is en ons onmiddellijk overhoop zou schieten? Wij denken dat het mogelijk is om de NAVO aan te vallen, maar niet op het terrein waar ze ons verwachten. Elke militaire structuur, zoals dit nieuwe hoofdkwartier, is afhankelijk van een hele reeks minder beschermde en kwetsbare tussenschakels. Misschien wordt de bouwsite van dit nieuwe hoofdkwartier wel heel goed in de gaten gehouden, maar is dat zo voor de wagens, de kantoren en de andere werven van de bedrijven die het bouwen? Misschien is het niet mogelijk om aan de deur van de NAVO-functionarissen te gaan kloppen, maar rijden ze soms in heel Brussel niet rond in auto’s met herkenbare nummerplaten (blauwe cijfers op een witte achtergrond)? Misschien is het niet mogelijk om de computers op het hoofdkwartier die de oorlogsbevelen doorspelen kort te sluiten, maar gaat dat ook op voor al die militaire antennes, de kabelverbindingen amper een halve meter onder de grond, de elektriciteits- en communicatievoorzieningen die overal verspreid te vinden zijn – en totaal onbewaakt zijn?

Het antwoord op deze vragen zal ieder die gekant is tegen oorlog voor zichzelf moeten vinden.

De schone uitspraken bij de eerste steenlegging

Oorlogsvoering als winstgevende business

Eerste Minister Leterme – “*Duizenden mensen verbonden aan de internationale instellingen, leven, werken en consumeren in Brussel. Economisch gezien is dit nieuwe hoofdkwartier dus cruciaal.*”

Een groter gebouw voor meer doortastende NAVO

Voorzitter van de NAVO Rasmussen – “*Een moderne NAVO heeft een modern gebouw nodig. Het huidige gebouw is niet meer geschikt voor wat we willen doen.*”

Een relaas naast anderen

Betoging voor het gesloten centrum van Vottem

We waren daar, met een veertigtal voor het gesloten centrum van Vottem. Onze harten nog altijd warm van de berichten over de opstand in het kamp van Steenokkerzeel een week geleden, en van de mogelijkheid van een ontsnapping binnen handbereik. Een levendige bende, vastbesloten. Mensen beklimmen de hekken, anderen beginnen erop te slaan. Er wordt geroepen en geroepen, pétards ontploffen, vuurwerk wordt afgestoken. Er is er één die niet deftig werkt, luide ontploffing. Zo'n boem voor dit walgelijke gebouw doet deugd. Enkele buurtbewoners komen op straat, de glimlach om de lippen. Na de brand een week geleden in Steenokkerzeel, die tweederde van de gevangenis vernield heeft, werden enkele opstandelingen overgebracht naar onder andere Vottem. Van de 150 mensen zonder papieren die gewelddadig ontruimd werden uit een bezet gebouw in Anderlecht, werden 10 opgesloten in Vottem, 5 zijn al op een deportatievlucht gezet. We komen aan kort na 17u, de gevangenen zijn juist naar binnengegaan, en er was weinig reactie van binnen. Wanneer kniptangen over de hekken vliegen, horen we vreugdekreten. Na een klein half uurtje, vertrekken we in betoging en passeren we langs de cipiers die massaal zijn opgedaagd. Ze worden uitgescholden in alle talen. De betoging daalt af richting Citadelle onder het roepen van "Solidarité avec les sans papiers, avec les révoltés", "Brique par brique, mur par mur, détruisons toutes les prisons", "Freedom for all, break that wall". Twee keer worden barricades opgeworpen in een poging de flikken die volgen, te vertragen. Op een moment komen de flikken van voor, we haken in en passeren de versperring. Ze proberen een kameraad te pakken, we trekken haar los. Eén flik krijgt een stoot in het gezicht. Na de chaos komen meerdere flikkenvoertuigen van verschillende hoeken. Enkele personen worden gewelddadig tegen de grond gegooid. Anderen worden in de omgeving gearresteerd.

Even later ben ik opgesloten met een vijftiental anderen die de flikken van de straat geplukt hebben. Weigering om de identiteitskaart te geven. Weigering om hen vriendelijk te antwoorden. Handboeien om. In de combi horen we over de radio dat een voertuig beschadigd is op het terrein van de gevangenis. Dat er oproer is in het gesloten centrum. We kruisen verschillende patrouilles die zich in de richting van het centrum begeven. We zullen er niet veel meer van te weten komen.

We belanden in de kooien van het politiebureau van Herstal, dat kleine dorpje dat ook de wapenfabriek FN huisvest. FN dat zijn wapens een beetje overal ter wereld naar toe stuurt om de gerevolteerden af te slachten. Wanneer de Staat haar zakken vult met grote wapendeals, moet ze niet verbaasd zijn als ze ook daadwerkelijk gebruikt worden. Hypocrieten.

In het commissariaat worden sommigen gedwongen om zich helemaal uit te kleden, drie keer door te buigen. De flikken wouden konten zien. Dezelfde flik die ons diep vernederd had tijdens het fouilleren bij de arrestatie (ze gaat in onze onderbroek, betast onze borsten), heeft nog eens plezier. Een kameraad begint te roepen, de anderen antwoorden. Nadien proberen ze foto's te nemen. De eerste die moet gaan, verzet zich woest. Vier flikken springen op haar, houdgreep, uitgetrokken haren. Ze roept, de anderen antwoorden, slaan op de celdeuren. Ze volhardt. Geen foto's. De flikken hebben er genoeg van en laten de zaak vallen. Daarna volstaat een simpele "neen". Bij niemand wordt een foto genomen. Als de strijd loont. Na enkele "neen, ik weiger", doen de flikken zelfs geen moeite meer om verklaringen af te nemen, zelfs niet om de weigering om een verklaring af te leggen te laten ondertekenen. Rond 20 u wordt iedereen vrijgelaten.

Alles gaat door. Groeten aan de gerevolteerden van Steenokkerzeel, aan de gerevolteerden van overal, aan de kameraden (Olivier, Dan, Ivan) die op dit moment opgesloten zijn in een gevangenis in Parijs voor hun strijd tegen de gesloten centra, tegen alle opsluitingen. Hun strijd, zoals de onze.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Tegen migratiepolitiek • De bureaus van de christelijke partij CDH (waartoe de huidige minister van migratie Wathelet behoord) worden een dag lang bezet in solidariteit met mensen zonder papieren in hongerstaking. Binnen worden er poster geplakt en een spandoek wordt ontrold. Twee dagen later krijgt deze minister Wathelet een taart in zijn gezicht wanneer hij op de universiteit komt spreken.

Man overleden in gevangenis • In de isolatiecel van de gevangenis van Andenne wordt de de gevangene Sébastien Ricard dood teruggevonden. De cipiers beweren dat hij zichzelf verhangen zou hebben. Twee dagen later verwondt een gevangene twee bewakers met een mes.

Man overleden in politiecommissariaat • De 21-jarige Marc Roland sterft in een politiecommissariaat in Ath. De politie beweert dat hij zichzelf heeft doen stikken met een overdosis pillen, maar velen beschuldigen de politie ervan hem te hebben vermoord. De politie vrezen voor wraak, gezien er veel mensen praten over molotov cocktails en wapens. Op de dag van de begrafenis worden er tientallen mensen preventief opgepakt. De sfeer is gespannen en de schrik voor rellen zit er dik in.

Poging tot ontsnapping •In het gesloten centrum van Steenokkerzeel worden er verschillende ruiten gebroken door mensen zonder papieren. Ze proberen te ontsnappen, maar de cipiers houden hen tegen.

Wilde betoging in Brussel • In het Brusselse Molenbeek vindt er een wilde betoging van enkele tientallen plaats in solidariteit met de opstanden in Noord-Afrika en voor de verspreiding van de revolte overal. Er werden pamfletten uitgedeeld, banken en een kantoor van de socialistische mutualiteit krijgen verf over zich heen, de ruiten van één bank moeten eraan geloven. De betogers dragen een spandoek mee “Egypte, Tunesië, hier zoals elders, lang leve de revolte” en steken vuurwerk, bommetjes en rookbommen af.

Vurig bezoek • Overdag drong een man de rechtbank van Kortrijk binnen. In het gebouw smeet hij een molotovcocktail tegen de deur van het bureau van een rechter. De rechter kon langs een andere deur ontkomen, maar de schade was aanzienlijk. Twee dagen later werd een verdachte opgepakt die zei gehandeld te hebben uit haat “tegen de politie, het gerecht en de maatschappij.” Blijkt evenwel dat de man jarenlang politie-agent was in een klein dorp in West-Vlaanderen. Misschien kunnen sommige mensen dan toch nog veranderen?

Kuregem laat weer van zich horen • Op een vrijdagavond werden in Anderlecht een Mercedes-vrachtwagen met oplegger en wat verderop een personenwagen in brand gestoken. Beide voertuigen brandden volledig uit.

Stenen voor security • Een auto van een security-team van de STIB krijgt een steen tegen zijn achterruit wanneer het security team het metrostation van Clemenceau induikt. Dit gebeurde onder het oog van een bewakingscamera van de stad, maar blijkt dat deze camera al maandenlang in panne ligt. Ook aan Saint-Guidon wordt een security-wagen gevandaliseerd.

Betoging en rellen aan 127bis • Een 40-tal mensen komen samen aan het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel. In het centrum zijn gevangenen aan het hongerstaken. Enkele dagen geleden werd er een jonge man in elkaar geslagen door de cipiers. Tijdens de samenkomst klimmen enkele betogers over de hekken en breken er rellen uit in het deportatiekamp. Gevangenen stichten brand, klimmen op het dak, slaan ruiten in en vernielen allerlei gevangenismeubilair. Eén gevangene slaagt erin te ontsnappen. Twee vleugels worden verwoest en ontruimd. De gevangenen uit die vleugels worden overgeplaatst naar andere gesloten centra in Merksplas, Vottem en Brugge.

Het wordt ook warm in Merksplas • Eén dag na de rellen in Steenokkerzeel, proberen mensen in het gesloten centrum van Merksplas brand te stichten. De politie moet twee keer interveniëren en 17 gevangenen worden naar de disciplinaire afdeling overgebracht.

Ambassades • Enkele honderden mensen hebben betoogd aan de Marokkaanse en Lybische ambassade in solidariteit met de revoltes die daar aan de gang zijn; er waren evenwel heel wat ‘politieke haaien’ aanwezig die de revoltes graag zouden willen herleiden tot slogans voor nationalisme of voor een ‘democratisch regime’.

Bomalarmen • In Luik werd het volledige winkelcentrum Médiacité ontruimd na een valse bommelding. Een beetje daarna moesten alle rechtszaken in het gerechtsgebouw van Charleroi uitgesteld door een andere valse bommelding. Een belletje... en de machine valt stil?

Libisch consulaat • In Den Haag (Nederland) werd op een solidaire zondagmorgen een molotovcocktail gesmeten tegen de ingang van het Libische consulaat. De schade bleef beperkt, maar deze vertegenwoordiger van het Libische regime werd wel zwartgeblakerd door revolte.

Proces begonnen • Voor het Brusselse Hof van Assisen is onder zware veiligheidsmaatregelen het proces begonnen tegen drie verdachten die ervan beschuldigd worden in 2007 tijdens een nachtelijke overval een politie-agente te hebben doodgeschoten. Met kalashnikovs openden ze het vuur op een interveniërende politie-patrouille. Ook een andere agent raakte toen zwaargewond.

Veel graffiti • De pers maakte melding van vele graffiti’s die de laatste tijd verschenen in het Leuvense, graffiti’s en ook affiches die oproepen tot solidariteit met de revoltes in de Arabische landen.

Old Skool • Twee mannen ontstnappen uit de gevangenis van Dendermonde. Ze zagen de tralies van hun cel door en dalen af langs aangeknoopte lakens.

Dienstmededeling

Een dik jaar geleden brachten we het eerste nummer van Buiten Dienst uit. De honger is nog niet gestild, de goesting blijft om op regelmatige basis een anarchistisch blad op straat te zwieren. Een blad dat in de eerste plaats moed wil geven aan zij die hun ketenen proberen te breken en flink wil schoppen tegen de schenen van de ketensmeders.

Alle gelegenheden kunnen goed zijn, sommige voorwendsels zijn al wat klassieker als de andere, maar we grepen dit éénjarig bestaan toch graag aan om jullie uit te nodigen voor een heuse drink... en om de sfeer op voorhand al wat op te stoken... een discussie over de uitdagingen die zulk project met zich meebrengt, de valstrikken op haar weg maar ook de mogelijkheden die het ons kan geven.

Zaterdag 19 maart, lokaal Acrata (Groot Eilandstraat 32, Brussel), om 18u

Mivb staakt, metro-tram- en busverkeer ligt stil

Agressie

Gisteren lag in Brussel al het metro-tram- en busverkeer stil. De luidsprekers in de stations wisten ons te vertellen dat het om een veiligheidsincident ging. Ergens een tram ontspoort? Een technisch defect misschien? Nee hoor. De avond voordien had een man een chauffeur aan het einde van z'n shift een vraag gesteld, er ontstond ruzie tussen de twee, de chauffeur verkoopte de man een vuistslag en de twee tuimelden in een vechtpartij. En dan zijn er van die honden bij de MIVB die niet snel genoeg kunnen zijn met moord en brand te roepen en in staking te gaan. "We zijn de voorvallen van agressie grondig beu en we eisen meer veiligheidspersoneel". Minister van mobiliteit Brigitte Grouwels en burgemeester van Brussel Freddy Thielemans hadden maar even nodig om te beslissen dat die nieuwe agenten er komen. Momenteel wordt zelfs overwogen ze bij het leger te gaan zoeken. Op termijn zal de MIVB de nieuwe manschappen zelf opleiden, tot als dat in kannen en kruiken is zal een privéfirma ingeschakeld worden om de nodige spieren te laten rollen in verschillende stations, en het MIVB-personeel een groter veiligheidsgevoel te geven.

Ja ja, ze zijn snel met staken als het gaat om meer controle. De solidariteit blijkt altijd groot als men het heeft over meer blauw op straat.

Pas op. Als we het even hebben over agressie op de metro. Ik, en ik denk dat ik niet alleen ben, heb er enorm mee te kampen. Ik vind heel dat metrogebeuren bijzonder agressief. Laatst daalde ik af in een station, hadden ze er poortjes neergezet. Ik wou er achter iemand mee door wandelen maar was net niet snel genoeg. Ik werd prompt herleid tot broodbeleg. Hoorde ik later dat ze de tijd waarop deze poortjes dichtslaan zelfs hebben verkort, omdat velen blijkbaar hun kans waagden. Maar dus, deze poortjes hadden me eerder agressief te grazen genomen. En alsof dit nog niet volstond kwam er een geüniformeerd personage op me af die het toch nog nodig vond me duidelijk te maken dat wat ik deed niet de bedoeling was. De man was opgewonden, mja... redelijk agressief zelfs. Eindelijk dan toch op de metro geraakt. Nog geen twee haltes verder kwam er een bende in het metrostel die mensen lastig begon te vallen. Alweer agressie. Iedereen moest een vervoersbewijs voorleggen, diegenen die het vertikt hadden eentje te kopen werden getrakteerd op een boete. Diegenen die geen ticket hadden, waarvan dan de identiteitspapieren werden geëist en deze niet konden voorleggen, werden vastgehouden totdat de politie kwam aandraven om de persoon te arresteren en indien nodig naar een gesloten centrum te voeren. Ik hoef u waarschijnlijk niet te vertellen dat deze flikken en controleurs zich agressie en intimidatie al lang hebben eigen gemaakt, om zo de mensen altijd opnieuw hun gezag te doen slikken. Och, agressie, het zal dan ook hun deel zijn. De controle, de altijd gesmeerde samenwerking met de flikken, de constante afperserij. Redenen genoeg om in hun enkels te bijten, hun machinerie kapot te slaan en op hun gezag te spuwen...

agenda

• Donderdag 10 maart

Als dé nacht van antifascisme, de nacht van de libertairen

Fascisme wordt openlijk gepropagandeerd door marginale bendes zoals het NSV. 10 maart houdt deze bende weer een optocht door het Gentse. Maar fascisme en dus onderdrukking is meer dan dat: het is de dagdagelijkse sleur waar we allen slaaf van zijn, het is de baas die je beveelt, de school die je oplegt wat kennis is. Het is het web van repressie en controle, die in stand wordt gehouden door autoritaire machtsstructuren. Bovenaan de ladder staan de politici, de banken en machtige bedrijven, de rechters, de flikken en de talrijke controleurs. Zij bepalen dat zij de legitieme macht hebben en iedere vorm van protest tegen deze machtsconcentratie wordt als 'crimineel' en 'buitensporig' bekeken. Op allerlei manieren proberen ze ons te verdelen, grenzen te trekken tussen ons die samen in de miserie leven: de Vlaming of de Waal, de legaal en de illegaal, de man en de vrouw,…

Toch kunnen deze fictieve grenzen niet beletten dat er toch mensen zijn die inzien dat solidariteit er voor kan zorgen dat we ons samen bevrijden (vrijheid om zelf je leven vorm te geven, niet de plastische vrije markt en alle neoliberale concepten die hierbij horen). Daarom roepen we ook op om 10 maart van je te laten horen en duidelijk te maken dat je het niet eens bent met de afgekochte en opgelegde sociale vrede. Deze nacht vallen we aan wat ons aanvalt. De boodschap zal duidelijk zijn: we slikken de autoriteit niet langer. Kom naar het Gentse of blijf in je eigen stad en maak daar duidelijk dat iedere machtsgeile autoritair niet welkom is in onze levens.

We nemen de straten terug!

[oproep op ovl.indymedia.org]

• Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek

Elke dinsdag van 16u tot 19u

Elke donderdag van 17u tot 21u

Elke zaterdag van 14u tot 18u

Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.